

Резюмета на рецензираните публикации на български и английски език

На гл. ас. д-р Камелия Светлинова Спасова
катедра „Теория и история на литературата“
Факултет по славянски филологии
Софийски университет „Св. Климент Охридски“

Резюмета на рецензираните публикации на български език и английски език, представени за участие в конкурс за заемане на академична длъжност „доцент“ по научно направление **2.1. Филология** (Литература на народите на Европа, Америка, Азия, Африка и Австралия – Западноевропейска литература), обявен в ДВ, бр. 105 от 11.12.2020 г.

1. „Историчност на понятието фигура у Ауербах“. сп. *Философски алтернативи*, бр.5/ 2020, 5-40.

Резюме: Понятието *фигура* дава възможност да мислим за критическите прагове на засрещане между поетическото и политическото в променливата крива на протичащото време (*хронос*) и въплътеното време на събитието (*кайрос*). При Ауербах фигурата е динамично понятие със свой особен режим на историчност, свързващ едно конкретно лице/събитие с друго конкретно лице/събитие. Подобен режим предполага кайротичната логика на благоприятния случай, на *извънредното контекстуално време*, където нещо, което е подсказано като имащо да се случва, се случва. Така то се въплъщава. Водещият акцент на Ауербах е, че *фигурата* е времево, а не само пространствено-топологично понятие. Нейните характеристики са *динамичността*, озаряващата *сила* или въобще нейната историчност, доколкото тя винаги съхранява и въплъщава няколко времеви пласта. Накрая ще бъде изведена Бартълби, писарят като концептуален персонаж в мисленето на Делюз и Гатари, Дерида, Бадю, Негри и Хард, Рансиер, Агамбен, Жижек, Зупанчич, но Бартълби преди всичко е литературна фигура, която понякога пише и преписва собственото си формиране, а друг път... просто би предпочел да не. Задачата е да се очертаят залозите на една модерна литературна история, съставена през литературни фигури.

Abstract: The term *figure* gives us the possibility to think about the critical limits of the entanglement between the political and the poetical on the fluctuating trajectories of the passing time (*chronos*) and the embodied time of the event (*kairos*). In Auerbach's article "Figure" (1938) the concept is defined as a dynamic with its own regime of historicity, connecting one particular person/event with another particular person/event. Such a regime presumes the kairotic logic of the right occasion, of the exceptional time of the context, when that which is suggested to happen, just happens. This is the process of real embodiment of figures. The main point of Auerbach is that the figure is a temporal, not only a special-topological concept. It is characterized by its dynamic and radiant power, its own historicity inasmuch as it has inherited and preserves several temporal layers. In the end of this paper I shall make a distinction between *a literary figure* and *a conceptual persona*. Bartleby, the Scrivener is seen as a conceptual persona by Deleuze and Guattari, Derrida, Badiou, Rancière, Hardt and Negri, Agamben, Zupancic, Žižek, yet Bartleby is still a literary figure before all else – a literary figure that sometimes copies its own formation, and sometimes... simply prefers not to. The task of the current paper is to outline the stakes of modern literary history, composed through literary figures.

2. Vassil Vidinsky, Maria Kalinova, Kamelia Spassova, “Anomaly and Distext in Bulgarian Literature: Kiril Krastev”. *Bulgarian Literature as World Literature*. Eds. Mihaela P. Harper and Dimitar Kambourov. New York: Bloomsbury, 2020, 99-110. doi=10.5040/9781501348136.ch-008

Резюме: През 1926 г. известният италиански футурист Томазо Маринети получава по пощата екземпляр от радикалния „Манифест на дружеството за борба против поетите“, подписан от българските авангардисти Кирил Кръстев, Васил Петков, Недялко Гегов, Тотю Брънеков. Техният литературния кръг „Кресчендо“ поставя под въпрос нормативната дихотомия, конститутивна за българската литература, между млади и стари, модернисти и традиционалисти. Този текст анализира аномалията – кръга „Кресчендо“ и неговото (не)възможно съществуване. Ние дефинираме понятието дистекст като нещо, което не принадлежи на никой конкретен контекст и е в срез с културни условия за възможно проявяване. Нашият анализ повдига няколко теоретични и исторически въпроса: колко радикален е „Манифестът на дружеството...“ в съпоставка със западноевропейския авангард?; има ли влияние отвъд своя локален дистекст?; каква е връзката му с движението дада?; и, вероятно най-важното, какво казва тази аномалия за историята на българската литература и нейната периферия.

Abstract: In 1926, the Italian Futurist Tommaso Marinetti received the radical *Manifesto of the Fellowship Fighting against Poets*. It was sent by Bulgarian avant-gardist Kiril Krastev, whose literary circle, *Crescendo*, was questioning the normative dichotomy between “Young and Old,” modernists and traditionalists, constitutive of Bulgarian literature. This essay analyses an anomaly—the *Crescendo* literary circle and its (im)possible existence. We define *distext* as something that does not belong to a particular context or that breaks with the cultural conditions of possible emergence. Our analysis raises several theoretical and historical questions: how radical is the *Manifesto* in relation to the Western European avant-garde?; does it have any influence outside of its local distext?; what is its connection to the Dada movement?; and, most importantly, what does this anomaly say about the history of Bulgarian literature and its peripheries?

3. „Аналогия и аномалия: генеалогия на библиотеката в Александрия и Пергам“. *Мислене и действие*, съст. Димка Гичева-Гочева и Невена Панова, София: УИ „Св. Климент Охридски“, 2020, 96-122.

Резюме: Новите утопии са хетеротопиите, както добре знаем от лекцията на М. Фуко от март 1967 г. „За другите пространства“. Музеите и библиотеките са пространства, които акумулират време или те са особено пресичане на хетеротопии и хетерохронии. Генеалогията на институцията на библиотеката би ни върнала назад към времето на Елинизма, когато се появяват две могъщи библиотеки – едната в Александрия, другата в Пергам. Те развиват два противоположни възгледа за природата на езика: библиотекарите в Александрия обосновават принципа на аналогията [*αναλογία*], докато тези в Пергам развиват идеята за аномалията [*ανωμαλία*]. В историята на филологията това разделение е известно като спора между аналогисти и аномалисти. Текстът ще се опита да улови структурните и историческите разлики на парадигмите, построени върху принципа на аналогия и парадигмите, построени върху принципа на аномалия.

Abstract: New utopias are heterotopias as we are well aware by the lecture of M. Foucault, given in March 1967, “Of Other Spaces”. Museums and libraries are spaces, which are founded on the accumulation of time, they are complex conjunction of heterotopias and heterochronism. If we try to trace back the genealogy of the institution of the library, we should return to the Hellenism when two mighty libraries appeared – the one in Alexandria, the other in Pergamon. A common *topos* in the presentation of the birth of philology is the narrative of the two Hellenistic schools, formed around these two libraries. They develop two opposing views of the nature of the language: the librarians in Alexandria organized the order by the principle of analogy [*αναλογία*], while those in Pergamon prefer the principle of anomaly [*ανωμαλία*]. In the history of philology, this split is known as the dispute between analogists and anomalists. This paper develops the concept of paradigm and outlines the structural and historical differences between the paradigm, based on analogy and the paradigm, based on anomaly.

4. „Задачата на зрелия филолог: методът на отправната точка у Ауербах“. сп. *Orbis linguarum/ Езиков свят*, том 18, бр. 2/2020, 90-96. Ref. Scopus

Резюме: Текстът се обръща към теоретичните и политически залози на късната статия на „Филология на световната литература“ (1952) през понятията фигура, исторически перспективизъм и кайрос. Ауербах предлага отправната точка като филологически подход, който да се противопостави на тенденциите по хомогенизация, глобализация и стандартизация. Отличително за *Ansatzpunkt* е започването; конкретността, синтеза, както и динамичността – излъчваща или озаряваща сила от конкретното да се обхване общото. Естетическият историзъм на Ауербах може да бъде мислен през релативизма, сетивността и материалността на езика, т.е. през стила. Подходът му се основава върху историческото изменение, въплътено в множествеността на стилистичните употреби, затова и гласът на литературния текст трябва да бъде уловен, чул, схванат. Ауербах подчертава, че концепцията за съвременно образование вече не притежава исторически усет. Той забелязва през своя многолик университетски опит, включително от пребиваването си в Истанбул и през една не-европоцентрична гледа точка, че едно поколение от учени, което се появява на академичната сцена между двете световни войни, трудно би могло да бъде заместено. За тези учени познаването на гръцки и латински, както и четенето на Библията е умение, което добиват още в средното образование, но това вече се е променило и подобен фундамент липсва. Задачата на зрелия филолог е да преразглежда *Weltliteratur* през подобни отправни точки, както прави самият Ауербах в „Мимезис“.

Abstract: The current paper explores the theoretical and political stakes of the late article “Philologie der Weltliteratur” (1952) through the notions of figure, historical perspectivism and kairos. Auerbach suggests *the point of departure* as a philological approach, which is an antidote to the tendencies of homogenization, globalization and standardization. The concept of *Ansatzpunkt* is characterized by: concreteness and synthesis, but it also has a dynamic aspect, namely the *potential for centrifugal radiation*. Auerbach’s aesthetic historicism could be understood through the prism of relativism, sensitivity and materiality of language, i.e. through style. His approach is based on a historical change, fulfilled in the plurality of stylistic usages, and therefore the voice of the literary text should be grasped and heard. Auerbach emphasizes that the concept of contemporary education has no longer the sense of historicity. He notes by the perspective of the diversity of his academic experience, including his university years in Istanbul and USA, that a whole generation of literary scholars, who have appeared on the academic scene between the two world wars, vanished and they could hardly be substituted. For those scholars, knowing of Greek and Latin and reading the Bible is part of their basic skills, which they have acquired in secondary education. But such skills are no more self-evident for younger scholars. So, *the point of departure* is an instrument for synthesis, which can provide the historical sense – the possibility to give life of the past events. The task of the mature philologist is to reconsider the *Weltliteratur* from the perspective of such starting points as Auerbach did in “Mimesis”.

5. "Subverting the Theory of Reflection: Modernism against "Modern Realism". *History of Humanities* 4, no. 2 (Fall 2019), 357-364. Ref. Scopus
<https://doi.org/10.1086/704853>

Резюме: Битката за истинския реализъм е особено изострена в марксисткия дискурс, както на изток, така и на запад от Берлинската стена. Отделни кадри от тези полемики включват не просто засрещането на разноречиви дискурси, но и прякото заставане лице в лице на леви мислители. Конфронтацията на Исак Паси и Тодор Павлов е само частен случай в една много по-широка рамка, мислен от замесените в нея като епическа битка във Философския факултет през 60-те. Във връзка с този прастар дебат за правдоподобността/иллюзорността на изкуството Исак Паси критикува *теория на отражението* на Тодор Павлов. Текстът разглежда начините, по които е възможно да бъде подрита догматичната теория на отражението.

Abstract: The article focuses on the battle against modernism by the Marxist theory of reflection in Eastern Europe. The term *reflection* was in circulation as one of the key concepts of the dogmatic Marxist-Leninist aesthetics and especially of Todor Pavlov's *theory of reflection*, in which literature is seen as an authentic reflection of reality, it requires the correct mirror of sober realism. The confrontation between Todor Pavlov and Isaac Passy in the early 1960s demonstrates the mechanisms of subverting the ideological state. The article explores the theoretical and political stakes of the clash.

6. Към преобразуване на понятието мимесис: Юрий Лотман и Тодор Павлов.
Литературна мисъл, ред. Н. Аретов, LXI, бр. 3/2018, 99-116.
<https://www.cceol.com/search/viewpdf?id=730264>

Резюме: През XX век понятието *мимесис* е арена на непрестанни сблъсъци между две антагонистични парадигми, които се фокусират съответно върху външнолитературните или вътрешнолитературните фактори: марксизмът и формализмът. Реконструкция на подобен имплицитен сблъсък може да бъде проследен при засрещането на доминантната теория на отражението на Тодор Павлов и нейното семиотичното преобразуване от Юрий Лотман. Марксистко-ленинистка естетика на Тодор Павлов налага догматичната формулата за *литературата като отражение на действителността*, като определяща миметична теория. Така доминантният възглед след 1945 г. в рамките на източния блок е за радикално автентичен реализъм. Юрий Лотман никога не критикува директно тази официална доктрина, но преобразува теорията на отражението в саморефлексивна теория. Лотман развива средицната линия между „лингвистичния фундаментализъм“ на Якобсон и диалогичния принцип при Бахтин, като залага на опосредяващата инстанция на похвата.

Abstract: The paper explores the divergent concepts of mimesis in the works of Bulgarian orthodox Marxist philosopher Todor Pavlov and Yuri Lotman, founder of the Tartu-Moscow Semiotic School. With his *Theory of Reflection*, completed in Moscow in 1936 as an elaboration of Lenin's ideas of knowledge, Pavlov became one of the major proponents of the understanding of mimesis as reflection, which for decades defined the dogmatic Marxist-Leninist aesthetics in Eastern Europe. Beginning with the 1960s, Lotman's conceptualization of dual code structures begins to work in the direction of reloading the mimetic theory beyond the official discourse. Lotman explicitly states that his methodological wager is an attempt to join the formal-structural paradigm of Roman Jakobson and the contextual-dialogical paradigm of Mikhail Bakhtin, which makes his position a synthesis of the two schools that challenged the theory of reflection dogma.

7. Новото фантастично и старите двойници. Светослав Минков, „Автомати“. *Литература и техника*, съст. Надежда Стоянова, Сирма Данова, Владимир Игнатов, Мария Русева. София: Университетско издателство „Св. Климент Охридски“, 2018, 262-274.

Резюме: Текстът се спира върху разказите на Светослав Минков от сборника „Автомати“ (1932), като надредната единица, която предлага общ макронаратив с централни топови автоматичното и Америка. Сборникът е разгледан през призмата на два типа поетики: старото фантастично и новото фантастичното (Цветан Тодоров). От една страна, е добре познатото фантастичното колебание, което поражда несигурност и размива границите между живо-и-мъртво; природно-и-изкуствено; реалност-и-илюзия, като литературната фигура на двойника е крайната естетическа проява на това колебание. От друга страна, е новото фантастично, което използва деавтоматизацията, ефектът на отчуждението и ироничните мета-коментари, за да произведе отстранена нечовешка гледна точка и да подкопае идентификацията. Така в сборника може да наблюдаваме два типа деформации: тревожно обезпокоителна и отчуждено-марионетъчна. *Невероятните разкази* на Минков правят преход от старото към новото фантастично, но съзнават риска: не е невъзможно старите двойници да се завърнат неочаквано и натрапчиво.

Abstract: The paper is focused on Minkov's short story collection *Automatons* (1932), as a superstructure, which develops a common macro-narrative with key topoi the *automatic* and *America*. The stories are examined through the prism of two heterogeneous poetics: the old fantastic and the new fantastic (Tzvetan Todorov). On the one hand, it is the well-known fantastic hesitation that evokes *uncertainty*: it blurs the boundaries between inside- and-outside; live-and-dead; natural-and-artificial; reality-and-illusion. The literary figure of the Doppelgänger is a radical aesthetic manifestation of the old fanatics' hesitation. On the other hand, it is the new fantastic, which uses the deautomatization, the defamiliarization, the effect of alienation and the ironic meta-commentary to provide the inhuman point of view and to subvert the identification. Thus, in *Automatons* can be observed two types of deformation: the *uncanny* hesitation and the technique of the *alienated-marionette*.

8. Dual Codes: Text within a Text in Lotman and Kristeva. *Prace Filologiczne. Literaturoznawstwo (Philological Studies. Literary Research)*, PFLIT, no. 8(11)/2018; part II Libraries, 13-28.

doi: <https://doi.org/10.32798/pflit.64>

Резюме: Лотман открито заявява, че в основния методологически залог на работата му е да обедини формално-структуралистката парадигма на Роман Якобсон с контекстуално-диалогичната парадигма на Михаил Бахтин. Лотман мисли *структурата* на текста като хетерогенна тъкмо защото е винаги минимум двойно кодирана, така семиозисът е процес на вътрешна хибридизация, който има творчески потенциал. Моята статия разглежда двойно кодираната структура при Лотман в светлината на ранното разграничаване на Ю. Кръстева между семиотична и символна функция, между генотекст и фенотекст. Занимаваме влиянието на Лотман върху Кръстев в контекста на 60-те години на XX в.

Abstract: Lotman explicitly affirms that his methodological wager is an attempt to join the formal-structural paradigm of Roman Jakobson and the contextual-dialogical paradigm of Mikhail Bakhtin. Lotman conceives the *structure* of the text as heterogenous just because it is at least dually coded, while *semiosis* is exactly the process of this inner hybridization, which has a creative potentiality. My paper will examine the dual coded structure of Lotman in the light of early Kristeva distinction between semiotic and symbolic function. I will examine the influence of Lotman in Kristeva's works in the context of the 60s.

9. Authentic and Heterogeneous Mimesis: Reflection and Self-reflexivity, *Slavica TerGestina*, том 20, брой 1, 2018, 70-97.
doi=10.13137/2283-5482/22383

Резюме: Догматичната марксистко-ленинска естетика в лицето на Тодор Павлов налага клишето за литературата като отражение на действителността, с което залага на отношение на идентификация и автентичност между емпиричния свят и творбата. Теория на отражението е антилингвистична теория, тя радикално изключва “носителят” на произведението. Трансформацията на подобен автентичен мимесис може да се открие в работите на Лотман и Кръстева върху разпластяването на езиковите равнища. При тях огледалната метафора става ключ за обозначаване на двойни структури, междутекстови прочити и въобще оформя една саморефлексивната концепция за творчеството, като процес на самооглеждане и самонаправа.

Лотман и неговите съмишленици използват огледалните ефекти, за да покажат как функционират двойните кодове и удвояването на семиотичния процес през особеното импозивно въгване на творбата от типа *на текст в текста*. Кръстева в „Революцията в поетическия език“ засяга миметичната дейност през опозицията фенотекст/генотекст, която е на принципа на разподобяването между символично/семиотично. В този смисъл генотекстът е повече процес, отколкото език. Той е скрит творчески преобразувател, който използва процедурите на деформация на метафората и метонимията (по Якобсон) и на транспозицията (по Бахтин). И Кръстева, и Лотман открито заявяват, че в основата на теориите им е смесване на поетическата функция на Якобсон с диалогичния принцип на Бахтин.

Abstract: The paper focuses on the mirror as a metaphor in the Marxist and structuralist paradigm by means of which contradictory concepts of literature in terms of its mimetic activity crystallize. The term mimetic reflection was in circulation in the Soviet Union at that time as one of the key concepts of the dogmatic Marxist-Leninist aesthetics and especially of Todor Pavlov's theory of reflection, in which literature is seen as an authentic reflection of reality. A detachment of reflection theory can be traced in the works of Lotman and Kristeva. In their theoretical works the mirror functions as a metaphor for intertextuality, and self-reflexivity as the ability of literature to refer to its own techniques, its own process of creation and its own fictional status. Thus, the article outlines two mimetic types: authentic mimesis, represented by Pavlov's theory, and on the other side, heterogeneous creative mimesis, developed by Lotman's *text within a text structure* and Kristeva's *genotext* in merging Jakobson and Bakhtin's legacy.

10. „Мимесис и рефлексия: огледалата в българското литературознание“. *Надмощие и приспособяване*, състав. и ред. Диана Атанасова, Мария Калинова, Надежда Александрова, Румяна Станчева, Т. 1, София: Университетско издателство, 2018, 362-374.

Резюме: Докладът се спира на огледалото като метафора в българското литературознание, през което кристализират противоречиви концепции за литература с оглед на миметичната дейност. Догматичната маркситко-ленинистка естетика в лицето на Тодор Павлов налага клишето за литературата като отражение на действителността. Отгалскването от това разбиране, може да се проследи в работите на Никола Георгиев. При него огледалото функционира като метафора за авторефлексивносивната способност на литературата сама да посочва техниките за своята напрана, да обсъжда похватите за конструирането на собственото си фикционалност. В този ключ могат да се четат и огледалните употреби в работите на Клео Протохристова и Миглена Николчина.

Abstract: The term mimetic reflection was in circulation in the Soviet Union at that time as one of the key concepts of the dogmatic Marxist-Leninist aesthetics and especially of Todor Pavlov's theory of reflection, in which literature is seen as a realistic reflection of reality. A detachment of reflection theory can be traced in the works of Nikola Georgiev. In his theoretical works the mirror functions as a metaphor for the intertextuality and self-reflexivity as the ability of the literature to refer to its own techniques, its own process of creation and its own fictional status. In such direction is read the mirror metaphor in the works of Kleo Protophristova and Miglena Nikolchina.

11. „Случайност и съдба в „Поетика“ на Аристотел: статуята на Митий в Аргос“. *Предизвикателството Аристотел*, съст. Димка Гичева-Гочева, Иван Колев, Хараламби Паницид, София: УИ „Св. Климент Охридски“, 2018, 538 – 555.

Резюме: Докладът се спира върху преработването на понятията *случайност* и *съдба* в трагедийната логика според *Поетика* на Аристотел. Превръщането на случайното събитие в съдбовно е ключов механизъм за задействане на трагическата ирония по оста знание/незнание. Случайното трябва да изглежда като че ли е станало неслучайно, а по вероятност и необходимост. Във фокуса ще бъде разгледан случаят със статуята на Митий в Аргос като прост пример, който онагледява тази логика. Като контра- пример е взет похватът на *deus ex machina* – онзи механизъм, който не е подчинен на вътрешната логика на трагедията.

Abstract: The paper focuses on the revision of the notions *chance* and *fate* in the logic of tragedy, developed by Aristotle in his *Poetics*. The conversion of the accidental event into a fatal event is a key mechanism, providing the tragic irony on the axis of knowledge/ ignorance. The accidental event should seem to happen not by accident, but by probability and necessity. I will illustrate such a logic with the simple example of the statue of Mitys at Argos. I will give as a counter-example the literary device of *deus ex machina* – a technique that is not subordinate to the internal logic of tragedy.

12. „Миметични машини в изродната долина“. *Парачовешкото: грация и гравитация – сборник в чест на проф. Миглена Николчина*, ред. К. Спасова, Д. Тенев, М. Калинова, София: Университетско издателство „Свети Климент Охридски“, 2017, 134-160.

Резюме: *Uncanny valley* (不気味の谷現象) е идея, въведена от японския професор по роботика Масахиро Мори през 1970 г. Хипотезата на Мори може да се редуцира до твърдението, че антропоморфните машини предизвикват обезпокоително-странен ефект поради несъвършената си прилика с човека. Хуманоидите изглеждат почти като хора, но отстоянието на това почти предизвиква горещи дебати. Появяват се две тенденции в роботиката, анимацията, архитектурата и компютърните игри. Едната се стреми да преодолее нечовешката долина, като създаде машина, която съвършено да мимикрира човека. Другата, сред която е собствено и тезата на Мори, поема линията съзнателно да конструирани неантропоморфни машини – техният външен вид, структура, форма и пропорция на частите трябва да са различни от човешките.

Терминът *uncanny valley* се появява в европейски контекст сравнително скоро след въвеждането му, благодарение на превода от 1978 г. на Яша Рейхарт, изкуствоведка и кураторка, която се интересува от ролята на кибернетика в изкуството. Оттук връзката на нечовешката/изродната/ долина с наследството на Фройд и Йенч е установена в пресечената точка между естетика и наука. Изборът да се преведе понятието на Масахиро Мори по начин, който насочва към есето на Фройд и то точно през 70-те на европейска сцена е изключително плодотворно. Тази връзка отваря нови посоки пред теоретичното и естетическо въображение.

Abstract: *Uncanny valley* (不気味の谷) is a notion introduced by the Japanese robotics professor Masahiro Mori in 1970. The basic claim of his hypothesis states that the anthropomorphic machines cause uncanny effect due to their imperfect resemblance to the human. Humanoids seem almost like people, but exactly the exact distance of this *almost* provokes hot debates. There are two trends in robotics, animation, architecture and computer games. The first trend seeks to overcome the uncanny valley, constructing such an incredible machine that perfectly mimics human actions. The second trend – Masahiro Mori takes this side – consciously constructs non- anthropomorphic machines. The machine’s appearance, structure, shape, proportion of the parts and motion must be visibly different from human ones. The term *uncanny valley* appears in a European context soon after its introduction, due to Jasia Reichardt’s translation in 1978. She is an art critic and curator who is interested in the role of cybernetics in art. The joint between the uncanny valley in robotics and the legacy of Freud and Jentsch is established with this translation at the intersection between aesthetics and science. This link opens new fields to theoretical and aesthetic imagination, which are close to Miglena Nikolchina’s project to define the human in terms of the differences between human and machines.

13. “Negative Anagnorisis: Notes on the Uncanny and the Metamorphosis in Kafka’s *The Metamorphosis*”. *The Sublime and the Uncanny*, eds. Futoshi Hoshino and Kamelia Spassova, UTCP Booklet 27, を刊行しました, Tokyo: The University of Tokyo Center for Philosophy, 2016, 67-82. (in co-authorship with Maria Kalinova)

Резюме: Началното отрицателно преобръщение на Грегор Замза в „Метаморфозата“ на полу-чудовище, полу-неживотно е последвано от процес на отразпознаване, ковто в нашето четене представлява серия от отрицания: ungeheuer, Ungeziefer, Untier. Това е преходът, който ще означим като негативен анагнорисис и по модела на Аристотел, това ще е преход от знание към незнание.

Първото отрицание, което дефинирахме с помощта на Фройдовата теоретичната рамка, е отрицание-повторение. Неговият ясен маркер е заличаването на разликата с противоположното. Докато се отрицава, то всъщност повтаря. Вторият модус на отрицанието изведохме през Адорно – като отрицание, прекъсващо повторението. Отрицанието-прекъсване успява да се материализира в сингуларен обект на отрицанието. При Адорно този вид отрицание ще бъде материален пробив на събитието, моментът в прозата на Кафка, когато влакът (обектът) се изстрелва в социалното. Тези два вида отрицание – отрицание-повторение и отрицание-прекъсване на повторението – сработват заедно и образуват трети модус на отрицание: отрицание-метаморфоза, или това ще бъде начинът, по който метаморфозата е серия от прекъсвания.

В този смисъл метаморфозата в разказа на Кафка не е началното изменение, а това синхронизиране на фокуса и фона в процеса на негативния анагнорисис, разгледана като прекъсване и степенуване в един континуум на отрицанието.

Abstract: The negative transformation of Gregor Samsa in „Metamorphosis“ into a half-monster and a half-non-animal is succeeded by a process of anagnorisis, which in our own reading represents a series of negations: "ungeheuer", "Ungeziefer", "Untier". This is the transition that we shall label "negative anagnorisis" and, following the model of Aristotle, we shall use it to denote a transition from knowledge to a lack of knowledge. We defined the first negation, using Freud’s theoretical framework, as negation-repetition. Its clear-cut mark is the erasure of the difference in relation to the opposite. While negating itself, it, in fact, repeats itself. The second mode of negation was defined through Adorno’s propositions – as negation, rupturing the repetition. The negation-repetition succeeds to materialize itself into a singular object of negation. With Adorno this type of negation will be a material rupture of the event, the moment in Kafka’s prose when the train (the object) is launched into the social. These two types of negation – negation-repetition and negation-rupture of the repetition – work out and form together a third mode of negation: negation-metamorphosis or the means by which the metamorphosis becomes a series of ruptures.

In this sense, the metamorphosis in Kafka’s story is not the initial alteration but the synchronization of the focal point and the background in the process of negative anagnorisis, viewed as rupture and gradation in the continuum of negation.

14. Платоновата миметична теория у Ж. П. Вернан: примери и парадигми в „Софистът“ на Платон. *Филологическият проект – кризи и перспективи. Сборник доклади от международната научна конференция (24- 26.04.2015)*, съст. Ирен Александрова, Йовка Тишева, Красимира Алексова, Мария Калинова, Николай Чернокожев, Петя Осенова, Ренета Божанкова, Велико Търново: Фабер, 2016, 68-100.

Резюме: Платонова теория за мимесиса е разгледана от Ж. П. Вернан като обрат, променящ кадъра от религиозното представяне на невидимото към подражаване на явленията. Този обрат е свързан с промяна в сакралната функция на ритуалните фигури, изобразяващи боговете [χοαρον], която разчита на диспозитивите на привилигираното знание. Промяната идва в контекста на античната класика– идолът е изнесен на площада, направен е публичен. Сакралната логика, основана на приватното, е преобразувана в логиката на репрезентацията. Този обрат е разгледан през призмата на Платоновата миметична теория и по-специално през късния диалог на Платон „Софистът“. Статията се спира на въпроса как миметичният обрат изменя модусите, през които функционират примерите и парадигмите за подражание.

Abstract: In this paper, I will examine the case of Vernant's approach to the mimetic theory of Plato as the genesis for the division between philosophy and literature. The shift in the social function from sacred invisible to the dialectic of same and different within the space of fictive and illusionary could be examine in Vernant's thesis on the mimetic theory of Plato. Vernant's investigation of the *Sophist* maps the differences between the perfect copy, the good reproduction [*eikon*], the ghostly image [*eidolon*] and the simulacrum [*phantasma*]. The last one, being an image without a model, is extremely dangerous for imitation. It could affect and spoil each ideal and social order. But making a difference between the subject of the philosopher and of the sophist, between the good ruler and the demagogue, between the image and the simulacrum is not an easy task, as we could see in a close reading of the dialogue *Sophist*. The exact difficulty of making a minimal difference between things, which resemble each other, is the effect of the double. This effect, its theoretical and political implications and its historical persistence, will serve as a focal point for my study.

15. „Презареждане на тавтологията“. *Хорхе Луис Борхес. Тетрадки за аржентинска литература*, съст. Лиляна Табакова, София: УИ „Св. Климент Охридски“, 2016, 77-86. (в съавторство с Мария Калинова)

Резюме: Есето разглежда „Вавилонската библиотека“ през пет прочита или през оптиката на пет версии, назовани *слаби версии* – анатомия на критиката; генеалогия, мисията на библиотекаря, смърт и изход, симулакруми. Тези интерпретации са мислени през възможността за фасетъчни прочити. Разказът на Борхес е разгърнат през алегорията за огнестрелно оръжие: барабан, спусък дуло, мишена, халосни патрони, чрез която се проследяват фигурите на издателя, библиотекаря, жена-учен, книгата-вадемекум, оригиналният ръкопис.

Abstract: The essay analyses “The Library of Babel” in five different interpretations or in five versions, called *weak versions*: anatomy of criticism; genealogy; the mission of the librarian, death and exodus, simulacra. These interpretations are captured through the possibility of faceted readings. Borges's story is unfolded through the allegory of firearms: a drum, a trigger barrel, a target, blank cartridges, through which the figures of the publisher, the librarian, the woman scientist, the Vademecum book, the original manuscript are traced back.

16. Мимесис и памет: аедът, софистът и философът (към понятието за двойник през „Софистът“ на Платон). *сп. Пирон*, „Изкуства и памет“, ред. Моника Вакарелова, бр. 11, 27 ноември 2015.

Резюме: Статията се спира на въпроса как миметичният обрат изменя модусите на паметта. Отношението на изкуство и памет е въведено чрез паралел между Омир и Платон. Омир, който се обръща към Мнемозина да му припомни образцовите събития, подвизите на герои и безсмъртни, сам ще стане образец за припомняне и подражание. Тази връзка на памет и подходящо за подражание (кой е най-добрият пример) с оглед на една педагогическа практика ще бъде мощно подет от Платон, за да бъде агонално отвоювано правота на философската диалектика сред гъмжилото от съмнителни примери, давани от софисти, оратори, аеди, рапсоди, трагедиографи, комедиографи. На втора стъпка, текстът подема бавно четене на „Софистът“ на Платон, чрез което разделя миметичното на автентичен мимесис и хетерогенен мимесис. Това разподобяване е видяно като условие за възможност пред понятието за двойник в литературата.

Abstract: The paper focuses on the question of how the mimetic turn changes the modes of memory. The relationship between art and memory is introduced through a parallel between Homer and Plato. Homer, who invokes Mnemosyne to remind him of the exemplary events of the past, soon will himself become a model for imitation. This connection of memory and the proper names for imitation (which is the best example) in the light of a pedagogical practice will be powerfully undertaken by Plato in order to unmask the dubious examples given by sophists, orators, aedes, rhapsodists, tragedians, comedians. In the second step, the article undertakes a slow reading of Plato's *Sophist*, in order to examine the mimetic division into authentic mimesis and heterogeneous mimesis.

17. „Примерите във „Федър“ на Платон: отклоненията от логоса“. *Studia Classica Serdicensia. Литература, култура, действителност. Том III*, съставители В. Герджикова, Н. Панова, Д. Илиев, София: УИ „Св. Климент Охридски“, 2014, ISBN 978-954-07-3512-2, 274-287.

Резюме: Текстът се спира на внимателното проследяване и анализиране на примерите във „Федър“ с оглед на цялостната логика и структура на диалога. Опримеряването (използването на митове и илюстрации) се разглежда като операция по едновременно удвояване и подриване на теоретичния и философски дискурс. Структурата на примера винаги произвежда остатък в опитите да бъде генерализирана от напредния моделиращ дискурс. Платоновият текст дава възможност да бъде изследвано отношението между пример и теория, между конкретно и общо, не в някакъв статичен стерил вид, а именно в тяхната динамика, диалогичност, еротично напрежение.

Abstract: This paper traces and analyses the examples in “Phaedrus” in the light of the logic and structure of the whole dialog. Exemplification (uses of myths and illustration) is considered to be an operation of a simultaneously doubling and subversion of the theoretical and philosophical discourse. The structure of the example always produces excess in the attempts to be generalized from some superiority regulating discourse. The Platonic dialog enables to be investigated the relation between particular and general; between example and theory not in a sterile static mode, but on the contrary, in their dynamics, dialogue and erotic oscillation.

18. *Techné*: едноклетъчни, числа и психоаналитични митове. сп. *Пирон*, бр.7, *Бъдеще и въображение*, 2014, водещ броя: Асен Канев. (в съавторство с Мария Калинова)

Резюме: Текстът се опитва да предложи размишление върху кризата на въображението и желанието, която отнема възможността за темпорално проектиране на утопии. Есето си поставя три задачи. Първо, да разграничи механизмите на функциониране на желанието и нагона в лаканианска перспектива, според която загубеният обект на желанието (обектът малко *a*) прави възможно неизтощимото кръжение на нагона. Второ, анализиране на психоаналитичния мит за ламелата, разгледан от Лакан в XI семинар „Четири основни концепта на психоанализата“. Трето, разписването на възела органично-инструментално или каква е връзката между въображението и *techné*.

Abstract: The paper reflections on the crisis of imagination and desire, which deprives the possibility of temporal projection of utopias. The essay sets itself three tasks. First, to distinguish the functioning of desire and drive in a Lacanian perspective, where the lost object of desire (the object *petit a*) makes the inexhaustible circulation of drive possible. Second, to analyze the psychoanalytic myth of the lamella, conceptualized by Lacan in the XI seminar *The Four Fundamental Concepts of Psychoanalysis*. Third, to ponder on the knot organically-instrumentally in order to provide an answer to the following question: what is the connection between imagination and *techné*.

19. „Ламела: органът на безсмъртното“. *Събитие и безсмъртие (литература, език, философия, наука, съставители* Димитър Камбуров, Юлияна Стоянова, Офелия Николова, Дарин Тенев, Камелия Спасова, София: УИ „Св. Климент Охридски“, 2014, 338-348. (в съавторство с Мария Калинова)

Резюме: Лакан представя мита за ламелата в XI семинар „Четири основни понятия на психоанализата“, за да демонстрира по какъв начин развива Фройдовото понятие за нагон. Този мит е противопоставен на мита за андрогините, разказан от Аристофан в „Пирът“ на Платон. Ламелата е мислена като нереален орган, и все пак орган, на безсмъртното. Двата философски мита се вписват в две различни рамки, които поставят проблема за двойниците. От една страна, при Платон двете половини са еротично сублимирани, за да се постигне единната цялост. При Лакан, от друга страна, ламелата е органът, който поражда двойниците. Настоящият доклад се опитва да даде отговор на следните въпроси: защо именно Аристофан, бащата на комедията, е избран от Платон да разкаже мита за андрогините; по какъв начин римската комедия като цяло, и по-специално „Менехмовци“ на Плавт, поставя проблема за двойниците като комичен. Събитието е концептуализирано като експлозия между единия и другия двойник, между Платон и Лакан, между безсмъртието и реалното.

Abstract: Lacan introduces in his Seminar XI *The Four Fundamental Concepts of Psychoanalysis* the myth of lamella in order to explain in what way he developed the Freudian concept of drive. This myth is opposed to the Aristophanian myth of androgynous people, as told in Plato's Symposium. The lamella is conceived as an unreal organ, and yet an organ, of immortality. The two philosophical myths presuppose two different frameworks for the reflection on the problem of the doubles. On the one hand, in Plato the two halves are erotically sublimated in their way to achieve the One. In Lacan, on the other, the lamella is the organ that gives birth to the doubles. The present paper attempts to provide an answer to the following questions: Why is it that it is Aristophanes, the Father of Comedy, that is chosen to give a voice to the idea of the Androgyne; and in what way the Roman comedy in general, and the *Menaechmi* of Plautus in particular, produces the problem of the doubles as a means for the comic effect. The event is conceptualized as an explosion between the one and the other double, between Plato and Lacan, between immortality and the real.

20. „Двете сцени: сцена в сцената“. *Невидимата школа: Мирослав Янакиев, Никола Георгиев, Радосвет Коларов. Изпълзващият се предмет на литературознанието*, съст. М. Николчина, М. Янакиева, А. Личева, К. Спасова, Г. Георгиева, Ан. Ташев, Ч. Парушев, София: Фондация Литературен вестник, 2014, 174-185.

Резюме: Настоящият текст с тавтологично заглавие „Двете сцени: сцена в сцената“ разчита на повторението, и то е мислено не като реторическа фигура, а като метафигура. Двете възможни значения, които се придават на понятието за метафигура са: първо, надредна фигура за теоретичния поглед на анализатора (Никола Георгиев); и второ, минимален автопоетичен и авторефлексивен (самооглеждащ се или себесъзнаващ се) жест (Радосвет Коларов). Настоящият доклад предлага една трета оптика, свързана с концептуализирането на похвата пиеса-в-пиесата.

Abstract: The text with the tautological title “The two scenes: scene within a scene” examines repetition. Here repetition is considered not as a rhetorical figure, but as a metafigure. The two possible aspects of the term metafigure are: first, as a transpositioning structure (Nikola Georgiev) for theoretical observation; and second, as a minimal autopoetic and self- reflexive gesture (Radosvet Kolarov). The paper suggests a third theoretical optic, conceptualized with the dramatic device play-within-a-play.